

FØRSTE DEL

Et hændelsesforløb bliver først betydningsfuldt, når det får konsekvenser.

Derfor begynder fortællingen i det øjeblik, kvinden bliver mor.

Inden da har den været et eventyr for børn, uden logiske begrænsninger, med overnaturlige elementer og med flere mulige slutninger.

Stuen, Anna og Jens bliver installeret i efter fødslen, har tre høje vinduer. Der er stille, og udenfor skinner solen. Anna sidder op i sengen og holder sit første, nøgne barn mod sine nøgne bryster. Det skal stimulere tilknytningen og mælkeproduktionen.

Jens sidder ved siden af med sin finger, den yderste spids, i barnets hånd. Han drikker saft og spiser ostemadder fra en bakke med et svensk flag, som de vidste ville stå der, hvad de på forhånd har spøgt med. Det er vulgært med et svensk flag. Langt ude, udbrød de synkront, da jordemoderen var gået. Anna drikker kaffe.

Det følgende døgn kigger jordemoderen ind cirka hver anden time, forskellige kvinder, diskret henne fra døren. Indimellem tilkalder Anna dem med en rød knap for at sikre sig, at alt er, som det skal være. At de pludselige trækninger i øjenlågene og skiftene i barnets temperatur og de pludselige jag i siden på hende selv er normale.

Ved besøgene ser Anna på jordemødrene, som ser på posen med urin, der hænger fra Annas ben, og på de få tykke perler af mælk, hun kan presse ud af sine brystvorter. Hun mærker, hvordan de trykker på hendes mave,

og hun ser dem kigge på det blod, der bliver opsamlet i hendes bind. Hun ser dem række hende tabletter, hun ser dem passe hendes barn.

Anna vil give barnet alle de navne, hun nogensinde har hørt. Det er dækket af et hvidt fedtlag. På hovedet har det en blodpletet bomuldshue. Det åbner sine blanke øjne og ser på Anna, og hun ser tilbage. Så åbner barnet læberne og begynder at skribe.

*

Om natten sover Anna dårligt. Hun har ikke mælk nok. Barnet er gult og ophedet, og hun mærker, hvordan det skrumper mellem hendes hænder. Snart vil det ligge helt koldt som et egern i en æske, tænker hun med et af barnedommens erindringsbilleder. Det ligger og hakker med sin hage mod hendes bryst, men får ikke fat. Hun ringer efter jordemoderen igen og igen, men de har set det hele før. De nægter at gå i panik.

Jens er smittet af deres ro. Jens mader barnet med en lille ske, dråbe for dråbe. Hans tålmodighed er uendelig, men indimellem, når barnet sover, går han ud af stuen. Anna forstår ikke, hvordan det kan lade sig gøre, hvordan han kan fjerne sig. Jens bader og skifter tøj derhjemme og kommer tilbage med ting, hun har brug for, som hun har sendt ham hjem for at hente, men også med en ren duft omkring sig, en frisk luft. Blodet mellem Annas ben lugter salt.

Anna går gennem sygehusgangen med barnet i en gennemsigtig vugge. Det er vigtigt at få gang i blodcirkulationen så hurtigt som muligt efter et kejsersnit. På gangen er der også andre mennesker, først og fremmest nybagte fædre på vej ud for at hente kopper, glas eller mad.

Anna overvejer, om fædrene vil have hende, eller burde ville have hende, eller om de vil have hende på et senere tidspunkt. Hun overvejer, om de kan se gennem fingre med de lidt uheldige tilfældigheder, der dominerer billedet lige nu, og se, at hun plejer at bevæge sig på en anden måde, at hun under normale omstændigheder lader håret falde anderledes. Så skrider barnet, og Anna vender tilbage til stuen.

På tredjedagen begynder brysterne at spænde og værke, og mælken løber til. Så må de tage hjem og tage barnet med sig. Jens kører bilen. Anna sidder på bagsædet med lukkede øjne, af skræk for at der skal ske en pludselig ulykke. Barnet er en dreng. Harry efter Annas far. Jens siger selvfølgelig, elskede.

Jens skifter bleer med sort mekonium: Det er hårene, som barnet har slugt, mens det lå i maven, fortæller han Anna, selv om det var hende, som gav ham bogen, den slags ting står beskrevet i. Når han taler til barnet, er hans stemme en anden, end når han taler til Anna eller i telefonen.

De giver Harry vitaminer og kunstig mælk, et tilskud. Jens holder skeen. Anna sidder i sofaen med en sumrende mælkepumpe på brystet. På den måde kan Jens tage sig af hver anden madning og også få en tilknytning, og hun kan få sovet, i teorien.

Anna må anstrenge sig for at forholde sig rationelt til malkemaskinen og til den blå gummiring omkring brystvorten, ligesom hun må anstrenge sig for at vise forståelse for Jens, der ikke kan se, at situationen er ydmygende, men bare står der foran hende og kigger på hende og spørger, hvor er den ekstra pakke bleer, elskede? At blive vred på ham ville være barnligt, tænker Anna. Kun naive mennesker forstår ikke, at børn forandrer alt. At lade sig overvælde ville være omsonst.

*

At blive overvældet ville være naivt. Instruktionsbøgerne har forberedt Anna på, at hun vil opleve følelsesmæssige forandringer. At blive mor er den største begivenhed i dit liv, står der, og Anna venter lydigt på, at dette største skal begynde at kunne mærkes.

Tilknytningen har hun også læst om. Anna oplever ganske rigtigt en gradvist voksende ansvarsfølelse for Harry, hvilket hun tolker som kærlighed. Det er en lettelse at mærke, hvordan kroppen reagerer i overensstemmelse med skemaerne.

Efter cirka fem døgn, lidt sent måske, men ingen katastrofe, føles han virkelig som en del af hendes liv, ikke længere så absurd, men dog stadig skrøbelig. Anna ser Harrys puls slå gennem fontanellen og overvejer, om det er normalt, eller om det betyder, at han er ved at dø. Hun ringer til sygehuset for at forhøre sig. Jens slår op i bøgerne. Anna giver Harry en hue på for at slippe for at se på den dunkende hud.

Efterhånden som tilknytningen gør hverdagen lettere, sidder hun tilbage med en følelse af skuffelse. Niveaue af hormoner og salte i blodet afstedkommer ikke de stærke reaktioner, hun har læst om. Hun havde fået den idé, at samhørigheden ville føles som noget helligt, at den ville forårsage nogle impulser, at hun ville forvandle sig til en løve, bare uden at føle sig fjollet. Men barnet får hende ikke til at glemme sig selv, at være mor udelukker ikke alle de andre tanker. Hun er fuldstændig klar over, at mange af moderskabets detaljer virker komiske, som parodier eller dårlig kunst. Hun bliver

pinligt berørt, når hun opdager, at hun snuser til Harrys hoved.

Hun ser sig selv studere hans næsefløje og lytte til hans åndedrag, uden at det lykkes hende at glemme sig selv. Hun tænker: Er det ikke besynderligt, at jeg synes, han har bløde albuer, og jeg længes efter, at han griber fat i min finger!

*

Graviditeten har fået langtrækkende følger for Annas krop. Jernniveauet i blodet er ganske lavt. Skelettet har flyttet på sig. Hun foretrak de gamle tyngdepunkter. Fødslen forværede de ovennævnte følger og føjede flere nye til. På lægehuset smører de en blå salve omkring arret på maven. Huden rundt om er følelsesløs. Hun gnutter klistret af, hvor plastret har siddet. Det tager forbavsende lang tid, før de streger, de tegnede til bedøvelsen og snittet, er helt væk.

Slimhinderne er udtørrede i underlivet og i svælget. Flådet kommer og går. Indimellem er det lyserødt, indimellem mørkerødt, nogle gange næsten gult. Hun vikler papir om bindene og lægger dem i skraldespanden. Hun bærer jævnlige skraldeposen ned, men synes alligevel, at lejigheden lugter af blod, og at hun har lidt ondt i ryggen.

Smerten flytter rundt. Nogle gange sidder den i lænden, andre gange i nakken. Hun får hæmorider, som stikker og svider, men som hun ikke kan lade være med at røre ved og forsøge at stoppe ind i endetarmen igen. Hun er

forstoppet, hun drikker en masse vand. Min sved lugter af brød, tænker hun.

*

Anna kalder barnet for Harry eller for han, når hun taler om ham. Han er hendes hyppigste samtaleemne.

Anna indretter sig efter Harrys vilje. Over for andre undskylder hun sig med, at Harrys vaner, hans temperament, hans ønsker om det ene og det andet, styrer hende. Hun tilbringer dagene i en venten på, at han igen skal have brug for hende. Hun sidder i en stol, når han sover, og venter på, at han skal vågne.

Anna bader Harry i lunkent vand og dypper sine albuer i det for at sikre sig, at det har den rigtige temperatur. Når lyser falder ind gennem vinduet på en bestemt måde, og hun løfter ham højt over hovedet eller laver en anden graciøs bevægelse, forestiller hun sig, at nogen ser hende. Ofte er det nogle af mændene, som hun har kendt inden Jens. Hun forestiller sig, at de står langs væggene, og at de ser hende i denne intime situation med barnet, og at de misunder barnet.

Hun sænker armene ned i vandet med Harry hvilende i hænderne, hun tænker, at hendes hår får en særlig glans, når hun går rundt på det varme, solplettede parketgulv med Harry over skulderen. Hun forestiller sig, at mændene følger efter hende fra rum til rum.

Morens forholdsregler er enkle. Det er en nødvendighed, eftersom moren ikke får sovet og har svært ved at følge mere komplekse instruktioner.

Moren skal ikke sulte. Hun skal producere mad. Moren skal ikke stønne. Hun skal bære. Moren skal nynne forudbestemte, arkaiske melodier.

Hun skal også kunne spille et udvalg af disse melodier på klaver, med én eller to fingre.